

брѣста. Изведнажъ се услуша, повдигна се и задири нѣщо съ очи.

— Прасе ми се чува, че грухти наблизо, рече Коно.

Пждарѣтъ тъкмо бѣше се напилъ студена вода и бърсаше съ ржави намокренитѣ си дълги мустаци, се обърна и заогледа изъ буренака, гдето протича малката вада отъ извора.

— Хемъ сукалче е, кметел! извика пждарѣтъ съ нѣкаква радостъ за откритието си.

— Какви хора! затюхка се помощникѣтъ Коно. Не изпълняватъ нарежданията да пазятъ стоката си. Па после се оплакватъ, че властѣта не вземала мѣрки. Я хвани прасето, ще видимъ кой ще отнесе глобата.

Пждарѣтъ предпазливо загази изъ буренака, заслага се дебнишкомъ и изведнажъ се нахвърли като хищникъ върху беззащитното животно, което не подозираше опасността. То заквича сърдцераздирателно, но скоро се укроти въ здравитѣ ржце на пждаря, прегърналъ го като дете. Като починаха малко, Коно и пждарѣтъ се запжтиха къмъ общинското управление. Селото бѣше сѣкашъ запусѣло, защото и старо и младо бѣше се прѣснало изъ нивитѣ въ тоя работенъ день. Въ общинското управление бѣха само кметѣтъ и секретарь-бирника. Помощникѣтъ Коно направи своя докладъ за обира на черешата на Цоно Мрѣвката и после за нарушителѣ на кметскитѣ нареждания, който пищѣше въ ржцетѣ на пждаря.

— Я, Вуто, излѣзъ вънъ, рече Коно на пждаря. Трѣбва да се посѣветваме за нѣщо.

Пждарѣтъ излѣзе навънъ и седна на дървената скамейка до входа на низката общинска сграда.